

det gælder om her, er ikke alene Randers Kirke, men tillige Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal fortsætte eller ikke, og i Fortsættelse af denne Betragtning siger han, at vi her komme ind paa en Glidbane, hvor vi ikke kunne sige stop. Senere hen i sin Motivering af Mindretallets Stilling hævder han over for min Paavisning af, at Randersspørgsmaalet var fremme i Fjor, og over for, hvad jeg i denne Forbindelse sagde, at det gælder ingen Ting for ham, fordi det er en fri Bevilling, der her er Tale om, hvor vi have Lov til at sige stop. Der vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han kommer til at modsige sig selv. Det ærede Medlem siger, at Sagen drejer sig om et principielt Spørgsmaal, og at det, det her gælder om, er at undgaa at komme ind paa en Glidbane, hvor vi glide ned ad over Aarhus, Horsens osv., men for at imødegaa en vis Betragtning fra min Side hævder han det modsatte, idet han siger, at det er en fri Bevilling, vi staa lige over for, saa at vi kunne sige stop. Jeg er enig om det sidste i al Almindelighed, og jeg tiltræder den ærede Ordførers (J. C. Christensen) Udtalelser i saa Henseende. Jeg er enig i, at Kirkebevillinger i Almindelighed ere fri Bevillinger, men ikke i, at den Bevilling, her er Tale om, er en saadan fuldstændig fri Bevilling, idet jeg ikke kan unnlade at lægge det høje Ting paa Sinde Stillingen, som den forelaa i Fjor. Jeg kan ikke se, at Tinget her staa helt frit, ikke med min bedste Vilje. Kommer der derimod Krav fra Aarhus næste Aar, erkender jeg, at Tinget staa frit. Det kan undersøge, om der er fornøden Trang til Stede, og det kan tage alle de Hensyn, der skulle tages, men her i dette Tilfælde finder jeg det ikke ganske rigtigt at sige stop. Her er det det urette Punkt at sige stop.

Det ærede Medlem vilde sammenligne Forholdet her med Bevillinger til Kunstnere. Jeg forstod ikke ganske det ærede Medlems Mening. Jeg ved ikke, om det skulde være saaledes at forstaa, at naar vi gav en Forfatter, der fortjener Anerkendelse, og som kunde tænkes f. Eks. at bo i Lejre, en Støtte, saa vare vi ogsaa forpligtede til at støtte en anden Forfatter, som muligvis boede i Løvel. Jeg ved ikke, om det er den Slags Konsekvenser, som det ærede Medlem søgte at stille op som et Skræmmebillede i Flugt med sin Frygt for Glidbanen med Kirkebevillingerne. Hvert enkelt Spørgsmaal lige over for Kunstnere og Forfattere maa afgøres for sig efter de paagældendes Kvalifikationer, for at sige

det med ligefremme Ord, og ikke efter, om der er saadanne i forskellige Egne af Landet, hvorved den ene Egns Kunstnere og Forfattere skulle trække den andens efter sig. Jeg kan ikke andet, end saa stærkt jeg formaar lægge det høje Ting den Stilling paa Sinde, som det indtog til dette Spørgsmaal i Fjor, jeg kan ikke se, at det vilde være Ret at vende her paa dette Punkt. Jeg finder at Vendingen nu vilde være umotiveret, der er ikke foregaaet noget i Mellemtiden, som gør en anden Holdning forsvarlig.

De Bemærkninger, jeg her har fremsat maa ogsaa gælde de to ærede senere Talere; jeg finder ingen Anledning til at fortsætte Diskussionen videre. Kun vil jeg sige til det ærede Medlem for Hornslet (Kristiansen), at naar han nævner, at der er stor Forskel paa Hedeegne og paa Byerne, er det ganske rigtigt, der er stor Forskel, men der er ogsaa stor Forskel paa den Behandling, de ere Genstand for i Henseende til Tilskud fra Statens Side, og det er i Hedeegnens Favør, som det ogsaa er paavist, af den ærede Ordfører. Lige over for det ærede Medlem for Randers Landkreds (Bjerre) vil jeg kun minde om, hvad jeg før sagde, at her er ikke Vejen til at fjerne Ulighederne mellem By og Land, den Vej ligger, hvor vi behandle Skattelovene og Tiendeafsløningslovene. Det maa jeg fastholde, og det tror jeg ogsaa vil holde Stik. Jeg anbefaler fremdeles Bevillingen til Randers Kirke, jeg ser ikke, at der er andet for Tinget at gøre her end at følge Udvalgets Flertal.

B. Nielsen: Jeg vil takke den højtærede Minister for hans Udtalelser angaaende hans Stilling til Valgmenighederne og deres nuværende Forhold til Folkekirken, idet jeg forstod Udtalelserne saaledes, at Ministeren i Almindelighed nærede Velvilje lige over for Valgmenighederne. Naar han nævnedes, at denne Sag ikke kunde afgøres her, er jeg ogsaa deri enig med ham, og i hvad der overhovedet skal ske paa dette Omraade, maaske efter moden Overvejelse. Endogsaa en saadan Sætning som, at han har Betænkelighed ved at gøre Adgangen alt for let, kan jeg slutte mig til. Naar jeg nævner den, er det, fordi jeg ogsaa nærer Betænkelighed til den anden Side, naar man nemlig vil gøre Adgangen for svær. Hvis man bliver staaende paa den nuværende Lov uden at ville løsne i nogen Retning, kunde det let ske, at Adgangen blev besværlig. Valgmenighederne kom nok alligevel, men